

LUCY M. MONTGOMERY

Anne de la Green Gables

VOLUMUL III

Anne, cea de pe Insulă

TIMIȘOARA
2019

1. Umbra schimbării	5
2. Bucuriile toamnei	17
3. Plecarea cea mare	28
4. Philippa, boare de primăvară	37
5. Vești din Avonlea	55
6. În parc	66
7. Acasă, din nou	76
8. Anne primește prima cerere în căsătorie	88
9. Un îndrăgostit inoportun, o prietenă bine-venită	95
10. Casa lui Patty	106
11. Hora vieții	117
12. Ispășirea lui Averil	129
13. Calea infractorilor	140
14. Somația	153
15. Un vis întors pe dos	164
16. Relații ajustate	171
17. O scrisoare de la Davy	185
18. Domnișoara Josephine își amintește de micuța Anne	190
19. Un interludiu	198
20. Declarația lui Gilbert	203
21. Trandafirii trecutului	210
22. Primăvara și Anne se întorc la Green Gables	216
23. Paul nu-și mai găsește personajele de pe stânci	223
24. Jonas intră în scenă	229
25. Făt-Frumos intră în scenă	236

26. Christine intră în scenă	245
27. Schimb de confidențe	250
28. O seară de iunie	258
29. Nunta Dianei	265
30. Romanul de dragoste al Doamnei Skinner	270
31. Anne, către Philippa	275
32. Un ceai, la Doamna Douglas	279
33. Tot vine și revine...	286
34. John Douglas vorbește, în cele din urmă	291
35. Începutul ultimului an la Redmond	298
36. Vizita Doamnelor Gardner	308
37. Cu diplome de licență!	316
38. Zori înșelătoare	324
39. Povești cu căsătorii	333
40. O apocalipsă	344
41. Dragostea deschide fereastra timpului	350

1

Umbra schimbării

– Recolta s-a încheiat și vara a zburat, recită Anne Shirley, privind visătoare câmpurile golașe.

Fusese, cu Diana Bary, să culeagă mere în livada de la Green Gables și amândouă se odihneau, acum, într-un colț însorit, unde fulgușori de păpădie pluteau dinspre *Pădurea Bântuită*, ca niște flotile ușoare, purtate de un vânticel mirosind a ferigă, încă plin de dulceața verii.

Totul, în jurul lor, vorbea, însă, despre toamnă. Marea, în depărtare, lăsa să i se audă vuietul înfundat, câmpurile se întindeau, goale și uscate, valea râulețului care cobora de la Green Gables se umpluse de florile numite *Steluțe*, de un mov absolut minunat, iar *Lacul cu Oglinzi* era de un albastru fără seamă: nu albastrul schimbător al primăverii, nici azurul palid al verii, ci o nuanță limpede,

statornică, senină, ca și cum apa, după ce trecuse prin toate stările și emoțiile, se așezase într-o liniște pe care nici o visare sau fantezie nu mai puteau să o tulbere.

- Vara a fost minunată, comentă Diana, cu un zâmbet, învârtindu-și inelul cel nou pe degetul mânii stângi. Iar căsătoria Domnișoarei Lavendar cu Domnul Irving parcă a încoronat-o. Probabil că ei au ajuns, acum, pe malul Pacificului.

- Am impresia că au plecat deja de destulă vreme ca să fi putut face înconjurul lumii, suspină Anne. Nu-mi vine să cred că s-au căsătorit doar de o săptămână. Totul s-a schimbat. Domnișoara Lavendar a plecat, la fel și Domnul și Doamna Allan. Ce tristă pare casa parohială, cu obloanele închise! Trecând prin fața ei, deosebită, am avut sentimentul că acolo murise toată lumea.

- Nu vom mai avea niciodată un pastor ca Domnul Allan, adăugă, lugubru, Diana. Bănuiesc că vor veni tot felul de candidați, iarna asta, iar o duminică din două nu vom avea predică deloc. Și apoi, lipsa ta și a lui Gilbert o să facă viața îngrozitor de plăcitoasă!

- Dar va fi Fred aici, insinuă, cu intenție, Anne.

- Când se mută Doamna Lynde? întrebă Diana, ca și cum nu ar fi auzit remarcă Annei.

- Mâine. Sunt mulțumită că vine, dar va fi și asta o schimbare în plus. Ieri, am golit camera de oaspeți, Marilla și cu mine. Crede-mă, a fost groaznic. Știu că pare ridicol, dar chiar aveam senzația comiterii unui sacrilegiu. Camera asta de oaspeți a fost, din totdeauna, pentru

Anne, cea de pe Insulă

mine, ceva demn de venerat. Când eram mică, credeam că nu există o altă cameră mai minunată pe lume. Îți amintești cât de mult îmi doream să dorm în patul unei camere de oaspeți? Cu toate acestea, niciodată nu aş fi îndrăznit să mă culc în cel de la Green Gables, Dumnezeule mare, nu! Ar fi fost mult prea îndrăzneț din partea mea. Aș fi fost aşa de intimidată, că n-aș fi putut închide un ochi. Nici măcar nu am mers prin camera asta, când mă trimitea Marilla să aduc ceva; nu, o traversam în vîrful picioarelor, ținându-mi respirația, ca într-o biserică, și răsuflam ușurată, când ieșeam. Portretele lui George Whitefield și al ducelui de Wellington, agățate de o parte și de alta a oglindii, se uitau la mine încruntându-se sever, tot timpul cât eram acolo, mai ales dacă îndrăzneam să arunc vreo privire în oglindă, care era singura din toată casa în care mă puteam vedea nedeformată. Mereu mă minunam cum are Marilla curaj să facă curat în camera aceea. Iar acum, iată-o nu numai curățată, dar și golită de mobile. George Whitefield și ducele de Wellington au fost transferați pe holul de la etaj. Așa trece gloria lumii, concluzionă Anne, cu un râs în care se strecura și o undă de regret.

Nu e niciodată plăcut să vezi cum coboară pe pământ ceva ce tu urcasești pe un piedestal, chiar și atunci când ai depășit vîrsta la care făceai asta.

- Ce-o să mă mai plăcăsească, când tu vei fi plecată! se plânse Diana, pentru a suta oară. Și când mă gândesc că săptămâna viitoare pleci!

– Dar acum suntem încă împreună, o întrerupse Anne, binedispusă. Nu trebuie să dăm voie săptămânii viitoare să ne fure bucuria celei de acum. Perspectiva plecării îmi displace și mie, să știi: căminul meu și cu mine suntem prieteni aşa de buni! și tocmai tu vorbești de plăcuteală, când eu ar trebui să fiu cea care se plâng. Tu rămâi aici, cu atâția prieteni vechi și cu Fred, în vreme ce eu voi fi singură, în mijlocul străinilor, fără să cunoasc nici măcar o pisică!

– Cu excepția lui Gilbert și a lui Charlie Sloane, spuse Diana, imitând tonul plin de subînțelesuri al Annei.

– Charlie Sloane îmi va fi, cu siguranță, de mare ajutor! admise Anne, cu o figură aşa de ironică, încât amândouă izbucniră în hohote de râs.

Diana știa exact ce crede Anne despre Charlie Sloane; dar, cu toate confidențele făcute între ele, niciodată nu reușise să afle părerea pe care Anne o avea despre Gilbert Blythe. Ca să spunem adevărul, nici Anne însăși nu știa ce părere are despre el.

– Tot ce știi e că pensiunea băieților e la celălalt capăt al Kingsportului, continuă Anne. Sunt mulțumită că merg la Redmond și sunt sigură că mă voi adapta la noua viață, după o vreme. Dar știi că, în primele săptămâni, voi fi nefericită. Nu mă voi putea consola nici măcar gândindu-mă la venirile acasă, la sfârșit de săptămână, cum făceam când învățam la Queen's. Am impresia că trebuie să treacă o mie de ani, până să pot

veni, de Crăciun.

– Totul se schimbă sau e pe cale să se schimbe, remarcă, tristă, Diana. Cred că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte, Anne.

– Se pare că am ajuns la o răscrucă de drumuri, constată Anne, cu înțelepciune. Era inevitabil. Mai crezi, Diana, că a deveni adult e aşa de minunat pe cât ne imaginam noi, când eram copii?

– Nu-mi dau seama. Unele aspecte sunt minunate, răsunse Diana, mândrindu-și din nou inelul, cu acel zâmbet mic care avea darul de a o enerva pe Anne, care se simțea atunci exclusă dintr-o lume la care lipsa ei de experiență nu îi dădea acces. Dar sunt și atâtea lucruri de neînțeles. Mă simt îngrozită, uneori, la gândul că voi îmbătrâni și aş da orice să redevin o fetiță.

– Probabil că ne vom obișnui, cu timpul, zise Anne, veselă. Neprevăzutul se va micșora, pe măsură ce vom îmbătrâni, deși, după părerea mea, tocmai neprevăzutul dă sare și piper vieții. Avem 18 ani, Diana. Peste doi ani, vom avea 20. Când aveam 10 ani, cei de 20 mi se păreau aşa de înaintați în vîrstă! Cât ai clipi, tu vei deveni o mamă de familie, conștiincioasă și responsabilă, iar eu voi fi Tanti Anne, acea încântătoare fată bătrână care te va vizita, în vacanțe. O să păstrezi întotdeauna un locșor și pentru mine, nu, draga mea? Nu camera de oaspeți, desigur, nu poți râvni la o asemenea cinste, ca fată bătrână. Voi fi la fel de umilă ca Uriah Heep* și un colțisor

* Uriah Heep – personaj din *David Copperfield*, de Dickens.

confortabil deasupra terasei sau alături de salon îmi va fi de ajuns.

– Ce prostii vorbești, Anne! strigă Diana, râzând. Tu o să te măriți cu cineva splendid, un bărbat bogat și frumos, iar atunci nici o cameră de oaspeți din Avonlea nu va fi suficient de bună pentru tine și o să umbli cu nasul pe sus pe lângă prietenii tăi din tinerețe.

– Ar fi, cu adevărat, păcat; nasul meu e frumușel, mă tem că l-aș strica, dacă l-aș ridica într-atât, glumi Anne, pipăindu-și nasul. Și nu am atât de multe farmece, ca să risc să le distrug pe cele, și aşa puține, de care dispun. Așa că, de m-aș mărita și cu regele Insulei Canibalilor, îți dau cuvântul meu că nu aş trece cu nasul pe sus pe lângă tine, Diana.

Cu râsul pe buze, cele două fete se despărțiră, Diana, ca să se întoarcă la Orchard Sloape, iar Anne, ca să meargă la oficiul poștal. Acolo o aștepta o scrisoare și, când Gilbert o întâlni pe podețul *Lacului cu Oglinzi*, ea strălucea de bucuria veștilor pe care le citise.

– Priscilla Grant va merge și ea la Redmond, strigă Anne. Nu e minunat? Speram că va veni, dar nu era sigură că tatăl ei va fi de acord. Cu toate acestea, a consimțit, până la urmă, și vom locui împreună. Cred că aş putea înfrunta o armată întreagă, cu stindardele ei cu tot, sau pe toți profesorii din Redmond, adunați într-o singură falangă* nemiloasă, cu o prietenă ca Priscilla alături!

*Falangă – (în Grecia antică) formațiune de infanteriști înarmați cu lănci, dispuși în rânduri compacte și având centrul și aripa dreaptă mai puternice.

Anne, cea de pe Insulă

– Sunt convins că o să ne simțim bine la Kingsport, spuse Gilbert. Mi s-a spus că e un oraș vechi și foarte simpatic, care are cel mai frumos parc natural din lume. Din cîte mi s-a povestit, peisajul e de-a dreptul grandios.

– Mă întreb dacă poate fi mai frumos decât aici, șopti Anne, uitându-se în jur cu o privire care exprima iubirea și devotamentul tuturor celor pentru care *acasă* rămâne mereu locul cel mai frumos din lume, oricare și oricătre ar fi ținuturile ideale de prin alte zări.

Se sprijiniră de parapetul podului, bucurându-se din plin de frumusețea amurgului; se găseau exact în locul în care Anne se cățărase, după scufundarea bărcii sale, în ziua în care Elaine plutea către Camelot. Înspre vest, soarele care apunea mai mângâia încă cerul, dar luna începea să se ridice și, în lumina ei, lacul părea un vis argintat. Amintirile îi cufundară pe tineri într-o vrajă dulce și fină.

– Ești foarte liniștită, Anne, zise, în cele din urmă, Gilbert.

– Mă tem că, vorbind sau mișcându-mă, voi face ca toată frumusețea aceasta să se evapore, ca o tacere spartă, șopti Anne.

Gilbert își așeză mâna, dintr-odată, pe gingăsa mânușă albă ce se odihnea pe parapet. Ochii săi căprui deveniră mai întunecați și își întredeschise buzele încă copilărești, pentru a vorbi despre visul și nădejdea care îi umpleau sufletul. Anne își retrase mâna și se întoarse brusc. Frumusețea amurgului era năruită, pentru ea.

— Trebuie să mă întorc acasă, strigă, cu o nepăsare exagerată. Pe Marilla a durut-o capul, în după-amiaza asta, și sunt sigură că gemenii au făcut iar o grămadă de prostii. Chiar, nu ar fi trebuit să lipsesc atât!

Nu încetă să spună vrute și nevrute, tot drumul până la Green Gables. Bietul Gilbert abia dacă putu să scoată vreo silabă. Anne se simți mai mult decât ușurată, când se despărțiră. În adâncul inimii ei, de la acel scurt moment din grădina de la *Pavilionul Ecou lui*, Gilbert promise pentru ea o însemnatate nouă și tainică. Ceva străin se strecurase în vechea și perfecta prietenie din zilele de școală; ceva care amenința să strice totul.

„E prima dată când mă bucur să-l văd plecat pe Gilbert“, se gândi ea, urcând de una singură cărarea, plină de ciudă și de tristețe, în același timp. „Prietenia noastră se va duce de răpă, dacă prostiile asta continuă. Nu trebuie să se întâmpile asta, nu voi permite să se întâmpile. Oh! De ce nu pot băieții să fie rezonabili!“

Simțea, totuși, și un fel de neliniște. Era, oare, foarte «rezonabil» din partea ei, să continue să simtă căldura mâinii lui Gilbert la fel de puternic pe cât o simțise preț de o secundă, acolo, pe pod? Trebuia să admită că senzația era departe de a fi neplăcută, era chiar foarte diferită de cea pe care o avusesese atunci când Charlie Sloane se așezase lângă ea, după un dans, la o serbare care avusesese loc la White Sands, cu trei seri în urmă. Anne se zgribuli, la amintirea asta neplăcută. Dar toate problemele legate de eventualii ei curtezani îi zburară

Anne, cea de pe Insulă

din minte, când pătrunse în atmosfera terestră a bucătăriei de la Green Gables, unde un băiețăș de opt ani plângea cu zece rânduri de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, Davy? se îngrijoră Anne, luându-l în brațe. Unde sunt Marilla și Dora?

— Marilla s-a dus să o pună pe Dora în pat, suspină Davy, iar eu plâng pentru că Dora a căzut cu capul înainte pe treptele pivniței și și-a julit rău nasul.

— Nu trebuie să plângi pentru asta, dragul meu. Înțeleg că îți pare rău pentru ea, dar lacrimile tale nu o vor ajuta cu nimic. O să îi fie mai bine, mâine. Plânsul nu a ajutat niciodată, pe nimeni, micul meu Davy, și...

— Nu plâng pen'că a căzut Dora în pivniță, o întrerupse Davy, tăind din scurt discursul bine intenționat al Annei. Plâng pen'că n-am fost aici, să o văd. Întotdeauna, pierd toată distrația.

— Oh! Davy! strigă Anne, înnăbușind un hohot de râs deloc potrivit cu momentul. Te-ar distra să o vezi pe sărmana micuță Dora căzând pe scară și lovindu-se?

— Mai întâi, că nu s-a lovit prea tare, o înfruntă Davy. Bineînțeles că aş fi suferit dacă ar fi murit, Anne. Dar cei din familia Keith nu-s aşa de ușor de omorât. Sunt ca și cei din familia Blewett, presupun. Herb Blewett a căzut din podul cu fân, miercurea trecută, și s-a rostogolit în jos, prin jgheabul de porumb, aterizând drept în grajd, în boxa în care țin un cal sălbatic, teribil și fioros, exact sub copitele lui. și a ieșit de acolo viu, numai cu trei coaste rupte. Doamna Lynde zice că sunt pe lumea